

Arjan van Essen

ZULLEN WE ZWIJGEN

Uitgeverij Toon

Voor Jonah

‘Blijf altijd wonderbomen op je pad zien.’

*Veel liefde ging verloren in de wind,
en wat de wind wil zullen wij nooit weten;*

Adriaan Roland Holst, dichter (1888-1976)

1

‘Ik ben er met een kwartiertje.’

Dit komt om zes uur binnen, terwijl ik net in de auto stap.

‘Euh,’ app ik, ‘we hebben toch om zeven uur afgesproken?’

‘Ja dat is zo, maar ik ben graag te vroeg.’

‘Oké, ik rijd nu snel weg, ben er over een uurtje.’

‘Geen haast, ik vermaak me prima,’ komt er gelijk terug, vergezeld van twee opgestoken duimen. Ik stuur een ‘perfect’-icoontje terug en vertrek. Eenmaal op de snelweg roept elke afslag me om terug te keren. Maar de horizon wenkt.

‘Zullen we het eerste uur zwijgen?’ verschijnt er op mijn scherm.

Een prettige spanning verspreidt zich door mijn lijf. Ergens verbaast deze vraag me niet. Toch kan ik het niet laten om ‘waarom?’ terug te appen.

‘Een eerste ontmoeting doe je maar één keer.’

‘Ja, en?’

Hij weet dat ik achter het stuur zit, dus begrijpt hij dat ik korte antwoorden geef.

‘We hebben digitaal al veel woorden uitgewisseld. Zullen we straks beginnen zonder woorden?’

Even aarzel ik. Is dit wat ik wil? Ga ik dit echt aan? Ik stuur:

‘Akkoord, we zwijgen’ en trap het gaspedaal dieper in.

‘Ik zie je,’ lees ik. Omhoogkijkend zie ik zijn profielfoto tot leven komen en met lijf en al tegen een pilaar leunen. Hij zet zich

af en loopt naar mij toe. De pas waarmee hij mij nadert, houdt het midden tussen een soepele en een aarzelende loop. Ik vergeet te lopen en sta nog stil met de telefoon in de handen als hij voor me staat. Zwijgend begroeten we elkaar middels een klein knikje. Met een vragende blik nodigt hij mij uit om mee te gaan. Terwijl we het station uitlopen, raken onze bovenarmen elkaar. De dans is begonnen.

We slaan een paar keer links- en rechtsaf en verlaten zo het stadje. We lopen richting het bos. Bij de bosrand aangekomen, steken we de laatste asfaltweg over en kiezen voor een mul zandweggetje dat ons het bos in voert. We lopen met wat tussenruimte. Af en toe raken onze schouders elkaar. Het bijzondere is dat ik de route aangeef, maar hij bepaalt of we die volgen. Dat gebeurt door een subtiele maar wel duidelijke hoofdbeweging een bepaalde kant op, of een snelle pas vooruit die dan naar links of rechts gaat. We praten niet, maar verstaan elkaar wel.

Eenmaal in het bos wenken knoestige eiken ons hun schaduw toe. We verruilen het zachte avondlicht voor het schemerdonker. Of het de verandering van het licht is of het bos zelf, dat enigszins spookachtig aandoet, weet ik niet. Maar de aanrakingen worden meer. Mijn schouder en bovenarm worden zo vaak aangeraakt dat ik zeker weet dat dit bewust gebeurt. Ik merk dat ik de aanraking prettig vind; het voelt natuurlijk. Soms voel ik zijn hand even in mijn onderrug die me subtiel een bepaalde kant op stuurt.

Onze heupen raken elkaar en ik merk dat onze pas langzaam lomer wordt. Zijn hand is niet meer het lichaamsdeel dat alleen maar af en toe aanraakt. Nee, ik ervaar nu een bewust voelende, enigszins duwende hand. Die soms licht, maar wel

duidelijk, verschuift naar mijn zij om richting aan te geven. De bomen komen dicht bij elkaar als we verder lopen en het bladerdek wordt lager. Een gevoel van overgave neemt bezit van me. Ik doe mijn ogen dicht om beter te voelen wat er gebeurt en welke richting hij op wil.

Ineens een doffe klap tegen mijn voorhoofd. Ik voel een warme vloeistof over mijn gezicht lopen. Alles wordt donker.

Wanneer ik mijn ogen probeer te openen, lukt dat niet. Ze lijken dichtgelijmd. Een stekende pijn trekt door mijn hoofd. Ik probeer mijn handen uit te strekken, maar ze voelen als lood. Ik krijg ze niet in beweging.

‘Oh u bent wakker, weet u waar u bent?’

Ik zie de persoon niet die dit zegt. Ik heb geen idee waar ik ben.

‘Ik denk dat u tegen een boom gelopen bent. Ik vond u hier en heb 112 gebeld. Er komt hulp aan.’

Ik begrijp het niet en geef het op. Mijn lichaam zakt terug naar de harde grond. In de verte hoor ik een sirene. Het moment dat ik me focus op dit geluid, bemerk ik het geritsel van de bladeren boven me. Aan het ruisende geluid is te merken dat de zomer op haar eind loopt. De sirene komt dichterbij. Meer dan de pijn in mijn hoofd, benauwt mij het gevoel naar een ziekenhuis te moeten. Deuren slaan open en dicht. Voetstappen komen dichterbij.

‘Hij lag hier moederziel alleen,’ hoor ik, terwijl een hand mijn pols vastpakt. Mijn hand voelt nu ineens heel licht.

‘Haal de brancard maar uit de auto,’ zegt een rustige stem naast me.

Naast de hand die mijn pols vasthoudt, voel ik een hand op mijn voorhoofd. Die aanraking brengt mij terug. Ik loop weer bij de bosrand, waar handen zich losmaken en heupen elkaar zoeken. Net voor ik weg zweef en me daarin verlies, voel ik ineens een hand op mijn heup en kom ik bij.

‘Waar is hij?’

Ik heb het idee dat ik schreeuw, maar ik hoor mijn eigen stem niet.

‘Hij probeert iets te zeggen.’

‘Ja, maar eerst zijn hoofd stabiliseren. Blijft u maar stilliggen.’

Bij de laatste zin voel ik een kneepje in mijn schouder. Ik geef me over aan de stem en de aanraking. Alles wordt zwart.

In een grijze mist voel ik handen aan mijn lijf. Sterke handen die me optillen en op een brancard schuiven. De pijn verhevigt en ik zak weg. Ik droom van andere, zachtere handen die me zonder woorden toespreken. Met hun vingers vertellen ze me dat het goed is. Ineens neemt de druk op mijn bovenarm toe. Ik snap niet waarom ik opeens geknepen word. Ik krijg dorst en lik met mijn tong over mijn bovenlip en proef bloed. Ik heb geen enkel idee wat het daar doet of hoe het er gekomen is.

‘Zo, we zijn er,’ hoor ik.

Het bonken in mijn hoofd verandert in een stekende pijn als ik mijn ogen open. Een koele luchtstroom waait over mijn gezicht. Er schijnt een fel licht in mijn ogen.

‘Zo meneer, u bent er weer,’ klinkt het.

Ik snap niet waarom de in het wit geklede vrouw zo tegen me schreeuwt.

‘Waar ben ik?’ vraag ik.

‘Wat zegt u?’

Ze schreeuwt nog steeds.

‘Waar ben ik?’ zeg ik nu ook wat harder.

‘U bent in het ziekenhuis. Gisteravond bent u binnengebracht met een flinke hoofdwond en met koorts. U heeft een hersenschudding.’

Ik zak verder terug in mijn bed. Even later schiet ik weer overeind. Mijn hoofdpijn negeer ik. Wat overkomt me? Heeft er iemand naar huis gebeld? En waar is hij gebleven? We waren toch samen? Of heb ik alles gedroomd? Ik kijk om me heen en zie mijn telefoon nergens. Mijn hoofd begint opnieuw te bonken. Ik zie lichtflitsen, waarvan ik weet dat ik de enige ben die ze ziet. Mijn maag begint te draaien en ik vraag me af wat nu wel en niet echt is. Ik krijg het in mijn hoofd niet helder. Onder in mijn buik begint een zeurende pijn.

‘Komt u maar verder hoor, uw man is wakker.’

Stappen die eerst langzaam klonken, haasten zich nu dichterbij.

‘Oh, wat heb je me laten schrikken. Ik ben zo blij dat je weer wakker bent. Gisteravond was ik er, maar je deed je ogen niet open. De zuster zei toen dat je sliep en ze je liever niet wakker maakte. Maar nu ben je wakker. Ik ben zo ongerust geweest!’

Sonja ratelt alle zinnen aan een stuk achter elkaar door en buigt zich over mijn bed. Door mijn halfgesloten ogen zie ik tranen over haar wangen lopen. Ik houd me slapend.

‘Oh, je slaapt alweer.’

Ik lig op een open plek in het bos op een bed van mos en varens. Om mij heen schieten paddenstoelen uit de grond. Mijn hoofden buikpijn zijn helemaal verdwenen. Een mooie hand wuift me koelte toe. Ik zie de hand overgaan in een lange arm die in een wijde witte mouw verdwijnt. Alles in mijn lijf voelt haar nabijheid. Een weldadige rust komt over me. Ik zie haar gezicht niet, maar ik hoor mijn moeder wel. Ze voert een lang gesprek met me. Ik koester me in haar woorden die ik niet versta, behalve deze:

‘Het is goed.’